

První sněženka

Sluníčko už pěkně hřeje, lechtá snížek a ten taje. Sluneční paprsek odkrývá travičku. A co nevidí? Malinkou, bílou hlavičku. „Hola, hola, vstávej, panenke. Jaká jsi bílá! Jako sníh budu ti říkat sněženko.“

Sněženka se protáhla, na sluníčko zamrkala, lístečky si urovnala. Ale jak tak lístky rovná, na sluníčko spustí zrovna. „Nechci bílá býti. Chtěla bych mít spoustu barev, jako luční kvítí.“ Sluníčko se trochu diví, ale proč ne, říká si. A zavolá na malíře, zda své štěstí nezkusí. Skřítek malíř štětce chystá, na palouček pospíchá. Všechny barvy z celé louky na paletu namíchá. Od každé pak malý puntík sněženka má na květu. Celý les jen němě zírá na tu malou popletu. Sněženka se pyšně těší, že má barev nejvíce, strakatá je přitom jak rozmytá kraslice.

Do lesa se vypravila zrovna třída dětí, rozprchly se po mýtině, je jich jako smetí. Chtějí najít sněženku, první jarní květ. Naše kytička se těší. Volá na ně: „Já jsem tady!“ Jak ji ale můžou nevidět? Děti smutně odcházejí. I na kytičku padl smutek. Co že si mě nevšimly? Jak to, že mě neviděly? Sněženka si láme hlavu a nechápe záhadu. „Tolik krásných barev mám, jak pro celou zahradu!“ Navečer se snesla rosa, po ní přišel déšť. Sněženka se vykoukala, všechny barvy voda vzala. A kytička byla ráda, bez těch cizích barev snad zas ji budou poznávat.

Otázky pro děti:

Co si přála sněženka?

Splnilo se jí to?

Když pak měly děti najít sněženku, našly jí?

A proč ji nenašly?

Byla pak smutná, když jí déšť smyl

všechny barvičky ze sukénky?

